

Två Flammor

— AF —
HEKMAN BJURSTEN.

(Fortsat.)

Så talade Theodor, i det han svepte kappan tätare omkring sin darrande älskarinna och förde henne ned för trappan till det hus han bott i Göteborg.

— Jag ångrar mig icke, Theodor, — svarade den unga flickan sakta — men du må icke undra, om de sista fjäten jag tar på mina faders jord synas mig tunga. Fruktad dock ej: då vi hunnit ut på det stormande hafvet, skall jag blifva lugnare.

I detta ögonblick trädde de båda älskande ut på gatan, hvilken, såsom Theodor sagt, var helt och hållet folktom. Klockan var 3 på morgonen och solen sålunda ännu icke uppgången. En svag strimma vid östra horisonten förändrade dock dagens annalkande.

Morgonvinden spelade friskt genom Svanhildas lockar, hvilka för tillfället fängslades af en svart sammetsmössa, djupt neddragen öfver den af mörka ögonhår penslade pannan. Hennes gång i början vacklande och osäker, antog snart en raskare hållning... hennes hjerta slog dock ännu fortare af våldsamt sinnesrörelse, då hon nu, som hon trodde, gick att för evigt öfvergifva den jord, der hennes moders aska hvilade.

— Håfva vi ej långt att gå, Theodor? — viskade hon, sedan de en stund under tystnad fortsatt vandringen.

— Blott en liten bit, min älskade — svarade denne. — Men hvem kan den hemlighetsfulle vandrare vara, som nu en lång stund på afstånd följt våra steg? Har du märkt honom, Svanhilda?

— Nej vid Gud! — utropade den unga flickan förskräckt, i det hon såg sig om. — Men jag ser ingen.

— Se der — återtog målaren, — der kommer han fram ur en portgång, i hvilken han dolt sig. Ser du honom nu?

— Ja vid Gud! Måhända följder han oss. — Det tror jag icke. Det är utan tvifvel någon svärmare, som återvänder från ett nattligt gille. Men låtom oss påskynda vår gång, för att undvika honom. Häråt!... Vi gå en tvärgata.

Theodor och Svanhilda veko af från den större gatan och gingo nu genom en smal och trång gränd.

Men äfven här sågo de sig följda af samma hemlighetsfulle person, hvilken de förut märkt. Han påskyndade nu sina steg, i tydlig afsigt att upphinna de båda flyktlingarne.

— Han söker oss — sade Svanhilda darrande, — det är tydligt.

— Det ser verkligen så ut — anmärkte Theodor. — Han kommer allt närmare och närmare, men låtom oss icke söka undvika honom. Måhända är det blott en person, som vill haiva någon upplysning om rätta vägen till någon gata eller husnummer.

Den okände hade emellertid upphunnit flyktlingarne. Det var en lång gestalt, hvars ansigte sorgfälligt dölles af en full kapprage och af den öfver ögonen djupt neddragna hatten.

Utan att yttra ett ord gick denne person en lång stund vid sidan af de älskande. De sökte undvika det opåråkade sällskapet genom att taga utaf på flera ställen — men förgäves. Hvarthän de än vände sig följde den obekante med, lika stum, lika hotande — såsom den darrande Svanhilda tyckte.

Slutligen förlorade Theodor tålamodet. — Hvem är ni min herre? — utbrast han häftigt, vändande sig till den okände. — Det ser ut, som hade ni något att säga oss.

Mannen svarade ej, men nedfällde långsamt kappkragen, som dolt hans ansigte...

Med ett fortvifvans anskrit: "min far!" sjönk Svanhilda nästan vanmätt till Theodors bröst. Greffe Silverstjernas stod framför den föröfve unge mannens blickar, dyster, stum, hotande.

Utom sig af bestörtning förmådde Theodor ej säga ett ord.

Greffen trädde närmare och grep sin dotter i armen.

— Din far! — äreförgatna barn! — utbrast han med en röst, som darrade af raseri — din olycklige, bedragna far — det är jag! — Fort! — slit dig lös ur denne uslings armar och följ mig.

Men Svanhilda tryckte sig hårdare intill Theodors bröst.

— Ni ser herr greve — yttrade den unge målaren, som emellertid hemtat sig från sin första bestörtning och nu med en lugn blick mötte greffvns — ni ser, att er högborna dotter frisäger sig sin rang, sitt arf, sitt fadersnäs, och måhända sitt rykte, för att förena sitt öde med mitt. Gå herre — er makt är bruten... Svanhilda har icke mera någon fader — hon har blott en make.

— Fader! — snyttade den unga flickan — slit mig ej ifrån honom! Du sliter med det samma hjertat ur mitt bröst...

— En uppbygglig gatsen! — hånade greffen. — Ni anser väl här vara rätta stället för böner, tårar och knäfall, kan jag tro... O ja — det brukas ju så i romaner, då två unga älskande vilja beveka en hårdhiärtad far. Jag känner de der historierna af gammalt. Bespara mig derför dylika uppträden vid detta tillfälle och följ mig, Svanhilda!

— Min far! — ropade Svanhilda trotsigt — jag följer er icke... Jag går med honom... Farväl!

Hon sökte med en våldsam ansträngning ryck sig lös från greffen, hvilken ännu fasthöll hennes arm.

— Svanhilda — återtog greffen, darrande af vrede — du tvingar mig att offentliggöra den

skymf, du tillfogad mig. Jag har ensam följt dina och din förföras spår för att ensam återföra dig till det hem, du öfvergivit, och bespara dig hvarje annat vittne till din skam... Och nu vägrar du att följa mig...? Vålan — jag ropar då hit närmaste nativakt och låter föra bort dig med våld, då du ej vill följa godvilligt... Och ni, min herre — fortfor greffen vändande sig till Theodor — drag er tillbaka eller, vid den lefvande Guden, låter jag sätta er der hvarken sol eller måne skiner... Om det ej vore för att undvika skandal, så låte jag er ej gå onäpset härifrån. Eller menar ni måhända, att lagen ej stadgar något straff för den, som lockar en stackars oskyldig flicka att öfvergifva sin far och sitt hem...?

Ljudet af en patrull, som närmade sig, afbröt greffvns ord. Angestfull dolde Svanhilda sitt ansikte vid den obestutsamme målarnas bröst.

— Vaken kommer — sade greffen med hotande ton. — Om du ej följer mig godvilligt, Svanhilda, så är inom tre minuter du själf med våld bortförd och än älskare släpad i fängelse... Gör som du vill.

— Vålan — sade flickan i det hon lossade sina armar från Theodors hals — jag följer er min far... Det gifves ingen annan utväg... Farväl, Theodor... du själf af min själ... mitt lifs lif...

— Nog! — afbröt greffen häftigt i det han våldsamt ryckte Svanhilda med sig — nog med teater- och romanfraser! kom!

— Theodor — du reser icke? — viskade Svanhilda i samma ögonblick greffen ryckte henne lös från målarnas bröst.

— Nej — var lugn! Jag skall icke resa, — svarade Theodor lika sakta.

— Lycka till god fortjenst i Amerika, herr målare! — hånade greffen. Jag efterskänker er det straff, er oförskämhet fortjenat, för att icke våka någon skandal, — men kom aldrig mer för mina ögon — det råder jag er vänligen.

Och släpande sin förklädda dotter med sig, aflägsnade sig greffen.

Theodor stod ensam kvar på gatan.

V.

Öfverläggningar.

— Ah, mon cher — hvar tusan har du ditt brud? — ropade exedaktören, Clas Wallman, då de tre vännerna en halftimma senare träffades vid hamnen, hvarest det till Amerika segelfärdiga fartyget ännu låg kvar. — Har hon ångsat sig... Tyckte hon vid närmare eftersinnande, att vägen till nya världen var för lång?

— Det blir ingenting af för denna gången — svarade Theodor med en mörk blick.

— Huru? ingen resa? — ropade Clas förvånad, under det Emanuel likgiltigt utbläste ett väldigt rökmoiré ur sin cigarr.

— Nej — men I kunnen ju resa i alla fall. Måhända kommer jag snart efter.

— Låt höra anledningen till detta uppskof, — yttrade Emanuel i det han fattade de båda öfriga under hvarandra armen och började promenera fram och åter.

Theodor redogjorde i korthet för den händelse, som inträffat, och tillade, det han icke kunde förmå sig att öfvergifva Svanhilda, huru ringa hopp han än hade att numera kunna vinna hennes hand.

— Då blifva vi också kvar, — ropade Clas lifligt. — Måhända kunna vi hjälpa dig att smida ihop en intrig för att locka flickan ur den högmådde faders händer. Friskt mod! ännu är icke allt förlorat.

— Må göra — sade Emanuel med sin vanliga kallblodighet — blott jag slipper uttänka planen. — Vid utförandet kan jag måhända åtaga mig en underordnad rol.

— Godt! — återtog Clas. — Nu låta vi först föra våra saker tillbaka till ditt logis, Theodor, der på begifva vi oss ned till ångbåtsbron för att åta frukost på Polhem, som i dag på morgonen anländer från Stockholm. Och jag vill vara en hund, om jag icke hittar på någon utväg att få gubben medgjörig eller i värsta fall narra flickan ifrån honom.

Sagdt och gjordt. Kaptenen på fartyget underordnades om, att det ej kunde blifva någon resa utaf, sakerna återfördes till Theodors logis, och de tre vännerna begäfv sig derefter ned till ångbåtsarnas station, för att under en väl behöflig frukost uppgöra sina planer.

Polhem var redan i sigte, då de nedkommo till kajen, få ögonblick lade han till vid stranden, och passagerarne aftropade småningom på den utlagda landgången.

— En satans löjlig kurra den der — anmärkte Clas i det han pekade på en högst besynnerligt utstyrd gubbigur, som, åtföljd af en betjent, armågade sig fram genom trängsen. — Hvem kan han vara?

— Jag känner honom! — sade Emanuel. — Det är hofmarskalken, baron Stålhjerta, en gammal man med löständer och brändt hår.

— Stålhjerta! — inföll Theodor hästigt. — Det är han, åt hvilken greffe Silverstjerna bestämt sin dotters hand. Svanhilda har berättat mig det.

— Ergo är det han, som skall luras — inföll Clas. — Du ser mig just icke ut att blifva någon farlig rival, min gubbe lilla.

Hofmarskalken passerade nu tätt förbi den plats, der de tre vännerna stodo. Emanuel, som förut gjort hans bekantskap, fann sig föranlåten att hedra honom med en flygtig hälsning.

Hofmarskalken stannade.

— Öändligt charmeradt att träffa er, min bäste vän — yttrade han med ett förbindligt småleende i det han räckte den unge mannen handen. — Har ni sett till något ekippage med greffe Silverstjernas livré här nere?

— Känner icke greffe Silverstjernas livré, — svarade Emanuel kallt.

— Ah — der är vagnen! — fortfor hofmarskalken i det han pekade på ett praktigt ekippage, som framrullade: — mjuka tjenare, min vän, mjuka tjenare.

Den förnämde mannen nickade nådigt, sprang upp i vagnen, hvars dörr öppnades af den ödmjukt bugande betjenten — och var inom några få ögonblick ur sigte.

— Detta är således din rival, Theodor? — frågade Clas.

— Ja — sade den unge målaren dystert — det är denne utlefva gubbe, som skall bryta denna herrliga blomma.

— Det Gud förbjude! — återtog Wallman leende; — hon passar ej för honom. Låt oss nu gå ned i salongen och vid en butelj mader uppgöra en plan att slå honom ur brädet.

De unge männen stego ombord på det nu af passagerarne helt och hållet utrymda fartyget, slogo sig ned vid bordet i den tomma salongen och rekvirerade frukost och en butelj vin.

— Quesito an — började Clas i det han slog i sitt eget och de båda vännernas glas — är nu att finna ett sätt, hvarigenom vi å ena sidan må kunna betaga hofmarskalken all lust att gitta sig och å den andra stamma greffen mildare mot dig. Är det icke så?

— Jo — det tycks vara frågan i sin helhet — yttrade Emanuel flegmatiskt.

— Nåväl — den första punkten åtager jag mig, för genomdrifvande af den andra skola vi begagna en oskyldig list, hvarvid en fjerd person skall biträda oss.

— En fjerd person! — utbrast Theodor. — Vill du då inviga ännu en i förtroendet?

— Ja — det är nödvändigt, om vi skola lyckas.

— Och hvem är då denne fjerd?

— Känner du signor Bertini? — frågade Clas tillbaka.

— Den berömda italienske målaren? — Jag har beundrat hans taflor, men hans personliga bekantskap har jag ej haft tillfälle att göra.

— Men du vet måhända, att han för närvarande vistas i Stockholm, hvarest han uppehållit sig sedan början af året och hvarest han under vintersäsongen varit ett af våra förnämsta lejon?

— Jag har hört det berättas... Han lär följt en af våra rikaste magnater, som på en utländsk resa gjort hans bekantskap, hit för att taga norden och dess skönheter i ögonbesigt. Men hvad gemenskap har denne person med den sats, hvarom vi skulle rådpåga?

— Du skall få höra. Jag gjorde händelsevis denne mans bekantskap under mitt sista vistande i Stockholm. Jag fann i honom en högst intressant, liflig och intagande person. Våra lynnen passade för hvarandra. Vi voro båda glada, båda älskare af druifvans safter och skönheters blickar, af kvicka infall och muntra upptåg.

En gång lyckades jag göra honom en betydlig tjänst. Bertini är tacksam. Han svor att vara mig till återtjänst, om tillfälle dertill skulle erbjuda sig. Detta tillfälle har nu kommit.

— Förklara dig tydligare — uppmanade Theodor.

— Det är väl icke möjligt, att en så frejdad målare som Bertini kan vara obekant för greffe Silverstjerna, denne konstalskande aristokrat?

— Långt derifrån. Han har många gånger talat om honom med förtjusning, han eger flera taflor af hans hand och beklagar blott, att ödet ej förunnat honom lyckan att göra den store mästarens närmare bekantskap.

— Då hafva vi spelt vunnit — återtog Clas. — Signor Bertini väntas med det snaraste hit från Stockholm, för att öfver Göteborg anträda återresan till kontinenten. Vi måste uppfånga honom och införa honom på Baldersholm hos greffen.

— Och hvartill skall det tjena!

— Hör på — återtog Clas — greve Silverstjernas högsta färfång består ju i att vilja lysa som mecenat och uppmuntrare af den inhemska konsten? Det finnes ju för hans egenkärlek intet mer smickrande, än att kunna säga: den der utmärkte artisen, hvarom nu hela världen talar, honom har jag hjälpt fram... han har mig att tacka för sin lycka... Jag har uppmuntrat honom, understödt honom, köpt hans första arbeten... det var min blick, som upptäckte det gryende anlaget... som forskaffade honom medel till att odla sitt snille... Det är jag, som räddat honom åt konsten... Detta är ju greffvns vurm... är det icke så?

— Utan tvifvel — svarade Theodor. — Näst sin titel och sina anor känner han ingen högre stolthet. Jag tror till och med, att han anser ett namn med europeisk ryktbarhet nära nog jemngodt med ett af gammal ad. Sjelf begriper han konsten foga, men han fröjdar sig åt skenet af konstnadmor, och hans smickrare hafva ej beagtit honom denna fröjd.

— Nåväl — detta är således greffvns svaga sida... det är hans dårskap, och vid uppgörandet af planer måste man, som du vet, alltid bygga på människornas dårskaper.

— Annu förstär jag dig ej fullkomligt.

— Men då vidare: om du hade varit en målare med europeisk namnkunnighet, ett sekularsnille, en Rafael eller Corregio, så skulle greffvns tvifvelsutan hafva bemött dig höfligare... måhända bifallit din förenig med hans dotter...

— Val möjligt, men...

— Men — återtog Clas — du är ännu blott en dilettant... Ditt rykte sträcker sig ej utom Sveriges landamänen, och äfven här är du måhända ej tillräckligt känd... Greffe Silverstjerna förstär ej att bedöma dina anlag... Han vet ej, om du kan blifva annat än en medelmåttig — ty kände han hela ditt snilles inre rikedom... anade hand en öfverlägsenhet, hvilken du en gång skall vinna inom konstens värld, så skulle han sanneligen ej låtit sina betjenter visa dig på

dörren, äfven om han upptäckt, att du älskade hans dotter.

De två Flammor 4 Hallawrd

Den unge målarns ögon strålade vid dessa ord.

— Nej, vid Gud! — ropade han i stolt medvetande af sin inre kraft — Du har rätt! Denne lumpne greve, som vill vara konstskannare, begriper mig icke... Men må han vänta.

— Så är det — återtog Clas — han begriper dig icke och derför föraktar han dig. Men signor Bertini begriper dig, han.

— Hvad vill du säga dermed?

— Har du ej för ett par år sedan skickat en af dina taflor till Italien för att uppställas vid konstexpositionen i Rom?

— Jo visst — men den vann ingen uppmärksamhet, efter hvad jag tror.

— Häruti missstager du dig betydligt. Jag har talt vid Bertini om din tafla.

— Ja — han var vid den tiden i Rom. Han berättade mig, att han stått framför din tafla en lång stund, intagen af beundran. En annan af Italiens ypperste mästare närmade sig honom och frågade, af hvem det arbete var, som han betraktade. Det är af en ung svensk målare, som en gång skall blifva en oss värdig medtämlare... Ser ni... hvilka drag, hvilken raskhet, hvilken såfing pensel och framför allt hvilken inspiration! — Ni har rätt, svarade den andre, sedan han ett ögonblick betraktat din tafla, ni har rätt: — denne målare är icke af det vanliga slaget...

Theodor drack med giriga ögon hvarje ord af denna berättelse, som smickrade hans ärelystnad.

— Du måste presentera mig för Bertini, då han kommer hit, — sade han. — Jag skulle gerne vilja af honom själf höra hans omdöme öfver mina taflor.

— Jag skall göra dig bekant med honom — lita på det. Men nu till saken! Du finner, att Bertini kan göra dig en ovärderlig tjänst i fråga om din kärleksaffär. Han skall säga greffen hvad du är, hvad du kan blifva, och den fäfnings mecenaten skall ångra, att han stött dig tillbaka...

— Det är sant — sade Theodor — men han skall dock aldrig göra första steget till försoning.

— Han skall det... lita derpå. Du har ju på Baldersholm kvarlemnadt utkastet till din döende Cleopatra?

— Ja — sade Theodor suckande — o, att jag finge fullborda denna målning! Med Svanhilda till modell skulle jag kunna utföra något stort... skulle jag blifva inspirerad... jag känner det...

— Var lugn — du skall komma att utföra den med samma modell... var viss derpå.

— Omöjligt... hur skulle det gå till?

— Allt genom signor Bertini. Han skall göra greffen uppmärksam på de drag af skönhet, som denna ofulländade tafla erbjuder... han skall säga honom, att idén är förtäfflig och att, utford af samma talangfulla hand, som börjat arbetet, skall det blifva en konstens triumf. Tro mig — jag känner människorna bättre än du, och jag är fullt övertygad, att greffen skall skicka efter dig och bönfalla, att du måtte fullborda arbetet. Han skall ej kunna motstå den fäfnagan att ega en tafla, hvartill han själf gifvit idén och som i utförandet skall öfverträffa många af de ryktbaraste konstnärers verk. Med Bertini till förespråkare kan du vara lugn. Greffen skall till hvad pris som helst vilja ega din tafla.

— Dock icke till det pris, som jag åtrår — hans dotters hand.

— Hvem vet likväl?

— Men har du då betänkt rivalen, som nyss landsteg? Greffen har lofvat Svanhilda åt hofmarskalken, och han är en man, som aldrig bryter sitt löfte.

— Sant — svarade Clas — och derför är nu frågan om att ställa så till, att hofmarskalken själf skall afstå från sin giftermålsspekulation.

— Detta torde vara för svårt till och med för ditt fyndiga hufvud.

— Strunt — återtog Clas — det sanna geniet misslyckas aldrig... Men för att gå i land med vårt förbehållande, måste vi känna karlen, mot hvilken vi ämna intrigera. Nu är det derför din tur att yttra dig, broder Emanuel. Du är bekant med persona quæstionis.

— Helt obetydligt — svarade Emanuel. — För ett par år sedan, då jag vistades i Stockholm, besökte jag hans hus och gaf en af hans brorsöner, som han tagit till sig, lektioner i musik. Detta är all den bekantskap, jag har med honom.

— Men du måste väl veta något om hans karakter... hans lynne, hans böjelse, hans dårskaper, för fan i våld! — ropade Clas ifrigt.

— Lugna dig min vän... jag skall säga hvad jag vet — återtog Emanuel kallt. — Hofmarskalken baron Stålhjerta, är en gammal ungarl, känd för sina galanta äfventyr, äfven på gamla dan. Han förälskar sig i hvarje kjortel, han får se, och man har tusende historier såväl om hans muslyckade fririer, som hans lyckade kärleksäfventyr med vissa lättfotade fruntimmer af tve-tydigt slag. Sant är, att den fule och löjlige gubben nödgas dyrt köpa hvarje gunst, som åskylliga af Stockholms kammaringfrur, sömmerskor och modehandelskor förnuna honom...

...men han är rik och betalar bra. Kort sagt: det är en granad nöjets slaf... en gammal väl-lustig som, i trots af sina fyllda 55 år, ännu icke afslutat sin räkning med livets dårskaper. Dertill är han öfvermåttan tillgjord, alltid klädd på nyaste modet, artig mot damerna, som i honom hafva en trogen riddare, sirlig som en fransysk hofsprätt och pratsjuk som en barberare... Se så — der har du hans porträtt! Är du nöjd?

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Fårhåsar etc. Utarbetad efter senaste och tillförligaste amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL: 1. Höns. 2. Ankor. 3. Gåsar. 4. Kalkoner. 5. Fårhåsar. 6. Hönsens uppfödning och skötsel. 7. Hönsens näring. 8. Hönsens sjukdomar. 9. Hönsens värde. 10. Hönsens skötsel. 11. Hönsens värde. 12. Hönsens skötsel. 13. Hönsens värde. 14. Hönsens skötsel. 15. Hönsens värde. 16. Hönsens skötsel. 17. Hönsens värde. 18. Hönsens skötsel. 19. Hönsens värde. 20. Hönsens skötsel. 21. Hönsens värde. 22. Hönsens skötsel. 23. Hönsens värde. 24. Hönsens skötsel. 25. Hönsens värde. 26. Hönsens skötsel. 27. Hönsens värde. 28. Hönsens skötsel. 29. Hönsens värde. 30. Hönsens skötsel. 31. Hönsens värde. 32. Hönsens skötsel. 33. Hönsens värde. 34. Hönsens skötsel. 35. Hönsens värde. 36. Hönsens skötsel. 37. Hönsens värde. 38. Hönsens skötsel. 39. Hönsens värde. 40. Hönsens skötsel. 41. Hönsens värde. 42. Hönsens skötsel. 43. Hönsens värde. 44. Hönsens skötsel. 45. Hönsens värde. 46. Hönsens skötsel. 47. Hönsens värde. 48. Hönsens skötsel. 49. Hönsens värde. 50. Hönsens skötsel. 51. Hönsens värde. 52. Hönsens skötsel. 53. Hönsens värde. 54. Hönsens skötsel. 55. Hönsens värde. 56. Hönsens skötsel. 57. Hönsens värde. 58. Hönsens skötsel. 59. Hönsens värde. 60. Hönsens skötsel. 61. Hönsens värde. 62. Hönsens skötsel. 63. Hönsens värde. 64. Hönsens skötsel. 65. Hönsens värde. 66. Hönsens skötsel. 67. Hönsens värde. 68. Hönsens skötsel. 69. Hönsens värde. 70. Hönsens skötsel. 71. Hönsens värde. 72. Hönsens skötsel. 73. Hönsens värde. 74. Hönsens skötsel. 75. Hönsens värde. 76. Hönsens skötsel. 77. Hönsens värde. 78. Hönsens skötsel. 79. Hönsens värde. 80. Hönsens skötsel. 81. Hönsens värde. 82. Hönsens skötsel. 83. Hönsens värde. 84. Hönsens skötsel. 85. Hönsens värde. 86. Hönsens skötsel. 87. Hönsens värde. 88. Hönsens skötsel. 89. Hönsens värde. 90. Hönsens skötsel. 91. Hönsens värde. 92. Hönsens skötsel. 93. Hönsens värde. 94. Hönsens skötsel. 95. Hönsens värde. 96. Hönsens skötsel. 97. Hönsens värde. 98. Hönsens skötsel. 99. Hönsens värde. 100. Hönsens skötsel. 101. Hönsens värde. 102. Hönsens skötsel. 103. Hönsens värde. 104. Hönsens skötsel. 105. Hönsens värde. 106. Hönsens skötsel. 107. Hönsens värde. 108. Hönsens skötsel. 109. Hönsens värde. 110. Hönsens skötsel. 111. Hönsens värde. 112. Hönsens skötsel. 113. Hönsens värde. 114. Hönsens skötsel. 115. Hönsens värde. 116. Hönsens skötsel. 117. Hönsens värde. 118. Hönsens skötsel. 119. Hönsens värde. 120. Hönsens skötsel. 121. Hönsens värde. 122. Hönsens skötsel. 123. Hönsens värde. 124. Hönsens skötsel. 125. Hönsens värde. 126. Hönsens skötsel. 127. Hönsens värde. 128. Hönsens skötsel. 129. Hönsens värde. 130. Hönsens skötsel. 131. Hönsens värde. 132. Hönsens skötsel. 133. Hönsens värde. 134. Hönsens skötsel. 135. Hönsens värde. 136. Hönsens skötsel. 137. Hönsens värde. 138. Hönsens skötsel. 139. Hönsens värde. 140. Hönsens skötsel. 141. Hönsens värde. 142. Hönsens skötsel. 143. Hönsens värde. 144. Hönsens skötsel. 145. Hönsens värde. 146. Hönsens skötsel. 147. Hönsens värde. 148. Hönsens skötsel